

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți

Anul XIX(2019), nr. 401(1 –15 Iulie)

Dragii mei enoriași!

Nu suntem singuri! Într-o lume tot mai bulversată de conflicte, tot mai laicizată, mai tensionată și stresată, fiecare om se simte în nesiguranță, fiecare țară privește cu îngrijorare spre viitor.

Te simți singur, într-un război uriaș dintre Bine și Rău, care se desfășoară în tine și în afara ta. Tot felul de influențe care vin pe cele mai diverse canale îți subminează valorile morale și religioase tradiționale, pe care le-ai moștenit din moși-strămoși. Începi să te întrebi de unde vii, încotro te îndrepti, cauți fericirea spre zări necunoscute de generațiile precedente. Ți se inoculează impresia că regulile de viață, credința și morala părinților tăi și ale tale sunt depășite, învechite, că nu ești modern dacă nu accepți tot felul de ciudățenii, de aberații și de drăcovenii ca model de viață, de comportament, de credință. Dacă reușești să-ți păstrezi cât de cât luciditatea și cântărești cu înțelepciune lucrurile, îți dai seama că s-a produs o răsturnare în gândirea societății din vremea noastră a scării de valori morale și religioase. Astfel, binele devine rău, răul-bine, urâtul-frumos, frumosul-urât, moralul-imoral, imoralul-moral și așa mai departe. Dacă reușești în vremea de azi să-ți păstrezi sufletul curat, gândirea neinfectată, fecioria trupului, dacă nu te amesteci în anturajele care promovează dezmățul, degradarea morală și religioasă, dacă nu devii adeptul concepțiilor care-L alungă pe Dumnezeu din viață, din societate, din lume, ești un sfânt.

Lumea se frământă ca-ntr-un cazan al istoriei. Se fac tot felul de alianțe, mai mult sau mai puțin trainice, se caută resurse naturale noi, piețe de desfacere, e un permanent război economic, informatic, auzi de noi conflicte militare în care sunt tocate mii și mii de vieți și de destine umane. În multe părți ale lumii s-au deschis granițele și libera circulație a făcut ca mase masive de populație să emigreze spre zone mai bogate, lăsând țările de origine aproape pustii. Se cumpără forța de muncă și creierele luminate din țările sărace pe prețuri de nimic de către țările bogate. Se tinde spre anihilarea suveranității naționale, spre un globalism, care să înghită specificul național al popoarelor, ducând la o uniformizare, la o masă informă, ușor de manevrat de către puterile din culise. Pe marea scenă a lumii este foarte greu să rămâi tu însuși ca popor. Dacă ai un cât de mic simț patriotic, îți poți da seama că Neamul este amenințat cu risipirea, iar Țara cu destrămarea într-un asemenea context. Cei mai optimiști refuză acest scenariu, invocând tot felul de alianțe politice vremelnice, de combinații militare etc.

În calitate de creștin și de român, dar și în calitate de preot, am convingerea că nu e totul pierdut.

Ca indivizi, nu suntem singuri. Noi suntem **creștini**, botezați în numele Sfintei Treimi. Mântuitorul, Fiul lui Dumnezeu, S-a jertfit pentru noi ca să ne scoată din împărăția păcatului și a morții, făcându-ne fii adoptivi ai lui Dumnezeu. El a spus doar: „Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu”(Ioan, I, 12). Ce alianță mai trainică poate fi decât aceasta de a fi cu Dumnezeu, fiu al Lui? Sfântul Pavel ne asigură că „Duhul însuși mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu și moștenitori – moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă pătimim împreună cu El, ca împreună cu El să ne și preamărim”(Rom., VIII, 16-17). Purtăm în noi chipul lui Dumnezeu, adică sufletul nostru, suflare divină; ne împărtășim cu Trupul și Sângele Mântuitorului, așa încât Hristos locuiește în noi. Suntem păcătoși, cei drept, suntem oameni care purtăm pe umeri crucea vieții și adesea ne poticnim sub greutatea ei. Domnul Hristos ne-a dat însă medicamentul: Sfânta Spovedanie. Este la îndemâna oricui să-și curețe sufletul, să alunge din ființa lui orice urmă de păcat și toate consecințele acestuia. Nu suntem singuri! Atâta vreme cât Îl avem pe Însuși Dumnezeu aliat, mai mult, Părintele nostru, cum am putea să ne temem de oameni sau de diavoli, sau de alte pericole care ne amenință sufletul, trupul, viața, mântuirea? Alături de noi este Maica Domnului, miile de sfinți din toate timpurile și din toate locurile, care se roagă pentru noi, ei înșiși fiind prieteni și apropiați ai Domnului. Nu suntem singuri! Convins fiind de acest adevăr, creștinul adevărat nu se va teme nici de dușmanii văzuți, nici de cei nevăzuți, își cunoaște țelul în viață, adică mântuirea sufletului său și luptă pentru dobândirea ei cu vădite șanse de izbândă. Disperarea nu poate avea loc în sufletul și viața creștinului adevărat.

Ca popor, nu suntem singuri. Suntem aliații și prietenii lui Dumnezeu. Noi, românii, ne-am născut creștini. Perioada de formare a poporului român coincide cu cea de creștinare a lui. Suntem printre puținele

popoare de azi care am primit învățătura creștină de la un Sfânt Apostol, care am primit învățătura creștină și Botezul în mod liber. Alte popoare, precum rușii, ungurii, sârbii, bulgarii etc. au primit Botezul la comandă, urmare a creștinării conducătorului lor. La noi nu a fost așa. Din cauza aceasta rădăcinile lui au fost mult mai adânci și mult mai puternice. Din cauza aceasta și numărul de sfinți și de martiri este mult mai mare la noi. Dumnezeu Și-a ales pe Israel ca popor al Lui, popor ales, din care avea să se nască Mântuitorul lumii. Dar poporul ales L-a răstignit pe Mântuitorul și nici până azi nu L-au recunoscut a fi Mesia cel promis de Dumnezeu. Oare, pe care iubește Dumnezeu mai mult: pe poporul israelitean, sau pe poporul român? La noi Hristos a găsit sălaș în sufletele noastre, în casele noastre. Ne-am culcat cu El în gând și în rugăciune, ne-am sculat cu El; ne-am dus cu El la muncă, la drum, la luptă. Două mii de ani am stat străjeri la porțile Europei, apărându-o de goți, de huni, de avari, de pecenegi, de cumani, de tătari, de turci și de alte lifte păgâne. Pământul nostru s-a înroșit de nenumărate ori de sângele celor ce au apărat credința creștină. Două mii de ani, duminică de duminică și sărbătoare de sărbătoare pe altarele bisericilor și mănăstirilor noastre Hristos S-a jertfit mereu și mereu pentru păcatele noastre și ale lumii întregi. Două mii de ani s-au înălțat rugăciuni și cântări lui Dumnezeu și sfinților Lui. Cum ar putea să ne lase să pierim?

Pe pământul românesc au răsărit mii și mii de cărți bisericești în limba română și în alte limbi, ducând mesajul sfânt până în cel mai îndepărtat cătun românesc, dar și până în țările ocupate de păgâni, făcând astfel apostolat pentru Hristos și pentru Dumnezeu. Mii și mii de români și-au dedicat viața lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor, slujindu-I și împlinindu-I poruncile, fie în mijlocul lumii, fie în mănăstiri și biserici, fie în munți și-n pustietăți. Numai Dumnezeu ar putea număra milioanele de rugăciuni ridicate de acest popor de-a lungul veacurilor. Cum să ne lase să pierim?

Dacă noi, românii, am pieri, cine I-ar mai cânta Pruncului Iisus colinde, cine I-ar mai cânta lui Dumnezeu și sfinților Lui pricesne, cine I-ar mai înălța slujbe și rugăciuni? Cum să ne lase, când alții dăruiesc mii de biserici, iar noi Îi construim mii de biserici, convinși fiind că El în fiecare localitate, chiar și în fiecare cătun trebuie să aibă o Casă a Lui, unde să se odihnească, atunci când călătorește pe pământ. Cum să ne lase? Cine s-ar mai închina cu atâta evlavie în fața altarelor, icoanelor, moaștelor și crucilor? Cine L-ar mai iubi atâta cât L-am iubit și-L iubim noi? Cum să ne lase, când ne-a adus prin istorie două mii de ani, ferindu-ne să nu fim striviți de cizmele coloșilor din jurul nostru? Cum să lase El să piară tocmai grădinarul din Grădina Maicii Domnului? Cine-ar mai lucra-o? Suntem răi, suntem păcătoși, dar suntem ai Lui! Suntem fii și prietenii Lui, iar El a spus: „Și viața Mi-o pun pentru prietenii mei!”

Dacă noi cei de azi am pieri, ce-ar face nenumărații sfinți români din toate timpurile, voievozii, arhierii, pustnicii, călugării, preoții, credincioșii adevărați, care și-au dedicat viața lui Hristos pentru mântuirea lor și a Neamului lor? Toți aceștia sunt prietenii lui Dumnezeu. În fruntea acestei cete uriașe este Sfântul Apostol Andrei, cel întâi chemat la apostolat. Ar fi zadarnică rugăciunea și jertfa lor? Categorie nu!

Nu suntem singuri, nici ca indivizi, nici ca popor. Alții se laudă cu numărul lor, alții cu bombele lor, alții cu avioanele și mașinile lor de ucidere, alții cu banii lor. Noi ne lăudăm cu Dumnezeu, aliatul nostru cel mai de preț. Cu El vom învinge dușmanii văzuți și nevăzuți, ca indivizi și ca popor.

Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați, căci cu noi este Dumnezeu!

*

Sfaturi părintești. Redăm mai jos câteva însemnări ale scriitorului și poetului brazilian **Mario de Andrade** (1893-1945). Ce bine ar fi dacă le-ar citi și cei care nu știu ce să facă cu timpul pe care l-au primit ca dar de la Dumnezeu, cu viața lor. Ce bine dacă le-ar citi și cei care-și petrec ore în șir în activități fără rost, în cărciumi și aiurea, parcă ar avea de trăit o veșnicie!

„Am numărat anii mei și am constatat că am mai puțin timp să trăiesc de aici înainte decât am experimentat până acum. Mă simt ca acel copil care a câștigat un pachet de dulciuri: primele le mănâncă cu plăcere, dar când și-a dat seama că au mai rămas puține, a început să le guste intens. Nu mai am timp pentru reuniuni interminabile în care sunt discutate statutele, regulile, procedurile și reglementările interne, știind că nimic nu va fi atins. Nu mai am timp să sprijin persoane absurde care, în ciuda vârstei lor cronologice, nu au crescut. Timpul meu este prea scurt: vreau esența, sufletul meu se grăbește. Nu mai am multe dulciuri în pachet!

Vreau să trăiesc alături de oamenii umani, foarte umani, care știu să râdă de greșelile lor și care nu sunt umflați de triumfurile lor și care își asumă responsabilitatea pentru ei înșiși. În acest fel, demnitatea umană este apărată și ne îndreptăm spre adevăr și onestitate. Este esențial faptul că face viața utilă. Vreau să mă înconjur cu oameni care știu cum să atingă inimile, de oameni care au învățat greutatea mari ale vieții, cu atingeri dulci ale sufletului.

Da, mă grăbesc, mă grăbesc să trăiesc cu intensitatea pe care numai maturitatea o poate da! Nu intenționez să pierd niciunul din celelalte deserturi. Sunt sigur că vor fi rafinate, cu mult mai mult decât cele mâncate până acum. Scopul meu este să ajung la sfârșit, mulțumit și în pace cu cei dragi și cu conștiința mea!

Avem două vieți, iar a doua începe când îți dai seama că ai doar una!!!!”

*

Pilotul. Am găsit pe internet o povestire interesantă și plină de tâlc. Citiți-o cu folos!

„Un bărbat observa un copil care stătea singur într-o sală de așteptare a unui aeroport și aștepta anunțul plecării zborului. Când a început îmbarcarea în avion, acesta a fost condus de o stewardesă la locul lui, la fereastră. Întâmplător, omul care îl observase avea locul chiar lângă el. În timpul zborului copilul vorbea bucuros și stătea cuminte. La un moment dat, și-a scos din geantă o carte de colorat și creioane colorate, s-a apucat de desenat, demonstrând că nu avea nici o preocupare sau teamă de zbor cu avionul. Dintr-o dată, avionul intră într-o zonă cu turbulențe, sperind mult pe toți pasagerii. Dar băiețelul părea să fie în altă lume, concentrat pe desenul său, ca și cum ar fi stat comod în sufrageria casei sale. O femeie speriată de situație și aproape fără voce, îl întrebă: „Dar ție nu îți este frică?” Ridicând privirea de pe carte, cu voce absolut senină îi răspunse repede: „Nu, deloc. Pilotul este tatăl meu,„. Sunt momente în viața noastră în care întâmplările ne zguduie puțin, ca și cum am fi în mijlocul unor turbulențe. Dar nu uita că Tatăl nostru este Pilotul nostru. În ciuda circumstanțelor, viața noastră este în mâna Creatorului cerului și pământului, a lui DUMNEZEU! Și data viitoare când va fi o furtună în viața ta, sau în acest moment treci deja printr-o furtună, ridică ochii spre cer, ai încredere și spune-ți: Pilotul este Tatăl meu!”

*

Frumusețea mamei. Redăm mai jos o poezie emoționantă, semnată de **Liliana Burac** și dedicată mamei. Cu siguranță că mulți dintre cititori își regăsesc în aceste versuri anii copilăriei. Iat-o:

Erai atâta de frumoasă, mamă!

*„Mamă..., sleită de puteri, după o zi de tras la sapă,
Veneai acasă pe-nserat și buzele-ți cerșeau doar apă...
În traistă, doar un colț de pâine, uscat de arșița de vară,
Același ce într-un ștergar l-ai învelit mai de cu seară.*

*Abia intrată în ogradă cătai îndată la pruncuți,
Ștergându-le cu șorțul fața, muștrându-i că erau desculți,
Erai și dumneata desculță, aveai călcâiele crăpate
La fel ca palmele muncite din zori de ziuă până-n noapte.*

*Însă în ochi aveai Luceferi, iar zâmbetul de înger bun,
Erai atâta de miloasă...plângeai și piatra de pe drum...
În glas aveai mereu dulceață, iar pieptul îți era căldură...
Chiar și dojana cea mai mare era amară cu măsură.*

*În palmele, oricât de aspre, era atâta mângâiere,
Că aveau puterea să topească pe loc și cea mai rea durere,
Iar în sărutul de pe frunte era un mir de fericire,
Ce ni se prelingea pe suflet ca să ni-l umple cu iubire!*

*La cuptorașul din ogradă te apucaii să faci mâncare,
Iar Luna presăra cu aur în mămăliga dumată!
Erai atâta de frumoasă..., erai atât de obosită...,
Abia rupeai pe sub genunchi câte un băț de răsărită!*

*Mereu în fugă după treabă, dereticând de zor prin casă,
Puneai un strop de gaz în lampă și-apoi ne așezai la masă*

*Și la lumina chioară-a lămpii și-a candeliei de la icoane,
Tăiai cu ața mămăliga..., tot căinând că ne-o fi foame!*

*Dar în puținul de pe masă era atâta-ndestulare,
Că rămânea, întotdeauna, câte ceva la fiecare
Și ne-ndemnai să mulțumim cu umilință-n rugăciune,
Ca Dumnezeu să se îndure de noi și-n ziua cea de mâine!*

*Noi adormeam fără de grijă în șoapta-nchinăciunii sfinte,
În palmele-ți împreunate curgea o lacrimă fierbinte...,
Pe care n-o vedeam niciunul..., o cunoștea doar Dumnezeu
Și doar acum, privind în urmă, măicuța mea...o știu și eu!"*

*

Vizită la Vlădica Nestor. L-am cunoscut pe vlădica Nestor Vornicescu în ultimii ani de seminar. Venise episcop-vicar la Craiova în 1970. Ajungea des la seminar. Ne ținea conferințe, participa la serbări, la tot felul de prilejuri mai de seamă. M-a cunoscut în 1972, prin intermediul Părintelui Dumitru Bălașa, pe atunci secretar la revista „Mitropolia Olteniei”. Au avut loc festivitățile prilejuite de împlinirea a 600 ani de la construirea Mănăstirii Coșuna – Bucovățul Vechi. Am compus și eu o poezie, **Odă Coșunei**. I-am dat-o directorului, Părintele Petre Constantinescu, acesta i-a dat-o Părintelui Bălașa. Părintele Bălașa a cerut permisiunea episcopului s-o citească la serbare. Colegul meu Ion Iliescu a citit o poezie compusă de Părintele Ilie Brătan, profesor la seminar. Poezia mea s-a bucurat de mai multă aderență la public, a cules mai multe aplauze, ceea ce a deranjat, și asta nu mi-a iertat-o Părintele Brătan multă vreme. A doua zi după serbare, de la mitropolie, Părintele Bălașa a dat telefon la seminar și mi-a cerut urgent poezia, s-o publice în revistă. Era pentru prima dată când în „Mitropolia Olteniei” se publica ceva scris de un elev. Părintele Brătan, care era și consilier cultural la mitropolie s-a opus. Mitropolitul Firmilian nu s-a implicat. Preasfințitul Nestor și Părintele Brătan au decis s-o publice. Până am terminat seminarul am mai publicat și alte materiale, precum predici, niște documente, un reportaj. Părintele Bălașa avea grijă să nu lipsesc din sumarul revistei.

În 1973, toamna, am ajuns student la Teologie în București. La Craiova murise mitropolitul Firmilian în octombrie 1972 și vlădica Nestor îi ținuse locul. Au început „luptele” pentru succesiunea la tronul de mitropolit. Părintele Bălașa și Domnul Prof. Alexie Buzera s-au făcut luntre și punte ca să-l susțină pe episcopul-vicar Nestor Vornicescu. Episcopul era foarte apreciat în lumea intelectualilor craioveni. Se impusese printr-o serie de articole și studii solide privind istoria țării în general și a Olteniei în special. Parcă ar fi fost oltean, așa scormonea în toate părțile să descopere noi mărturii despre trecutul acestei regiuni. S-au făcut liste de susținere. Câteva sute de intelectuali de prima mână ai Craiovei, începând cu profesorii universitari, au semnat, cerând ca vlădica Nestor să fie numit mitropolit al Olteniei. Avea contra-candidat pe episcopul de la Arad, Teoctist Arăpaș, om necunoscut în Oltenia. Se părea că episcopul Nestor are toate șansele, dar n-a fost așa. Un accident stupid de mașină l-a țintuit pe vlădica Nestor la pat pentru multă vreme. Sfântul Sinod a hotărât ca vlădica Teoctist să fie mitropolit la Craiova în ianuarie 1973. Nici nu s-a luat în seamă cererea craiovenilor privind-l pe Nestor.

Am aflat și eu că vlădica Nestor este internat la Spitalul Brâncovenesc din București. Era la câțiva pași de Facultatea de teologie. Cred că era în prag de iarnă. Am găsit undeva pe o stradă un chioșc la care se vindeau portocale. Se dădeau doar câte un kilogram de persoană. Era o coadă imensă, de circa o sută de metri. Am stat de patru ori la coadă și am cumpărat patru kilograme de portocale. Costa 13 lei/kilogramul. Deși nu mâncasem portocale de cine știe când, nu mi-am permis să iau niciuna. Mi se părea că sunt prea puține pentru vlădica Nestor. Era zi de joi, după-amiaza, când era permisă vizita la bolnavi. Am căutat și am găsit până la urmă rezerva în care se afla vlădica Nestor. Era în corset gipsat. Avea un picior frânt, bazinul spart și ceva la coloană. După ce pierduse partida cu vlădica Teoctist, craiovenii aproape îl uitaseră. Nu mai venea nimeni pe la el. Suferea cumplit, atât pentru durerea fizică, dar mai ales pentru cea psihică. El era din Basarabia. Nu mai știa nimic de familia lui de dinainte de război. Se simțea singur, abandonat de toți. Chiar și de cei care-i făceau temenele și i se declarau loiali până cu puțin timp înainte.

Când am intrat pe ușă, vlădica Nestor a făcut ochii mari. Nu-i venea să creadă că a venit cineva în vizită pe la el și mai ales un copil aproape necunoscut. S-a bucurat ca de unul din familia lui. Am stat mult de vorbă cu dânsul. Dacă în postură oficială era impunător, distant, avea ceva din măreția lui Mihai Viteazul, de data aceasta era cald, apropiat, blând, foarte uman, prietenos. Parcă îi pierise durerea. Îmi spunea: „-

Alexandre, în toate scrierile și activitatea ta să slujești cu credință și devotament două altare: Biserica și Patria! Dacă faci aceasta, n-ai de ce să te temi!” O bună parte din timpul cât am stat cu dânsul mi-a vorbit de lucrările sale neterminate. Cel mai mult îl obseda studiul cu autocefalia Bisericii Ortodoxe Române, care trebuia să apară în anul aniversar 1985. M-a rugat să merg la Biblioteca Academiei și să parcurg mai multe ziare și reviste din perioada 1880-1890 și să-i fac fișe cu tot ce găsesc referitor la autocefalie. Toată iarna aceea am ținut legătura cu dânsul. A ieșit din spital, s-a întors la Craiova pe postul său de episcop-vicar. La 2-3 săptămâni, când venea în București, mă chema să îi prezint ce-am găsit la bibliotecă. Erau situații și situații. Câteodată îi duceam zeci de fișe, altădată nu aveam nimic. Nu conta aceasta, fiindcă de fiecare dată îmi dădea bani, mulți bani pentru mine ca student. Îmi spunea: „- Nu contează dacă ai găsit ceva sau nu. Important este că am parcurs un periodic și avem garanția că în el nu se află ceva de care să nu știm referitor la tema care ne interesează. Nu trebuie să apară cineva peste o vreme cu date noi și să dea peste cap tot ce am construit. O temă trebuie cercetată exhaustiv și atunci studiul va rezista!”

Studiul cu autocefalia i-a apărut în reviste, apoi într-o carte. A fost singurul ierarh la vremea aceea care s-a ocupat de această temă și de câte ori se va reveni la ea, contribuțiile Mitropolitului Nestor Vornicescu nu vor putea fi ocolite.

*

File de jurnal – 9 iul. 1982. „Sâmbătă am avut servicii în Malovăț și Bârda. La Malovăț, o fiică a lui Pavel Stoicheci, portăriță la Spitalul nr. 2(Grecescu) din Tr. Severin, mi-a povestit despre un grav accident petrecut la Combinatul de Celuloză și Hârtie din Severin. Cinci muncitori lucrau la înălțime, pe schelă. La un moment dat, a explodat o conductă și i-a aruncat pe cei cinci. Doi au murit imediat, iar doi s-au ales cu răni grave. Dintre cei morți, unul avea nuntă peste două săptămâni. Seara s-au dus la Spitalul Grecescu directorul combinatului împreună cu câțiva ingineri, ca să vadă răniții. Directorul era de vreo 45 de ani, om frumos, popular și cu multă bonomie pe față. De la spital au plecat la combinat ca să facă remedierile necesare, pentru ca a doua zi să poată fi reluată activitatea normală. Când remedierile au fost gata, directorul împreună cu un inginer-șef s-au urcat pe schelă să verifice instalația. De acolo au comandat să se dea drumul la presiunea maximă în cazanul și conducta cu pricina. O nouă explozie a făcut ca cei doi să fie aruncați de pe scară în flăcări. Au fost transportați urgent la spital, dar degeaba. Arsurile de gradul III și IV le-au pus capăt zilelor. Autoritățile voiau să-i trimită la București sau la Paris, dar medicii severineni au concluzionat că totul ar fi inutil. Ultimele cuvinte ale directorului au fost acestea: „Spuneți tuturor să nu fie niciodată prea curajoși!”

Pavel Stoicheci mi-a spus că s-a renunțat la construirea fabricii de cauciuc și a celei de textile lângă Combinatul de apă grea de la Halânga. De la Combinatul de Celuloză și Hârtie din Severin au fost repartizați la alte instituții 2/3 din muncitori, datorită faptului că două secții ale combinatului s-au închis din cauza lipsei de materie primă.”

*

Ajutoare și donații. În această perioadă, parohia noastră a primit câteva donații, astfel: **Doamna Dr. Ionescu Mihaela-Aritina**(Curtea de Argeș-AG): **12.969 lei**; **Domnul Enculescu Iancu-Florian**(Tr. Severin): **300 lei**; **Domnul Bârliba Dumitru**(Tr. Severin): **200 lei**; **Doamna Pera Măriuca**(Tr. Severin), fiică a satului Malovăț: **100 lei**; **Domnul Cucu Florian**(Tr. Severin) și **Domnul Oprîța Claudiu**(Tr. Severin): câte **50 lei**;

Domnul Ivașcu Vasile din Bârda a mai adăugat **50 lei** la contribuția de cult, totalizând până acum **300 lei**.

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

Precizăm că **Doamna Dr. Ionescu Mihaela-Aritina** a făcut donația de mai sus în vederea tipăririi vol. III din **Dicționarul proverbelor religioase românești**, pe care să-l donăm fiecărei familii din parohie și acelor credincioși din afara parohiei, care au ajutat parohia cu cel puțin **100 lei în perioada 1 decembrie 2018-30 noiembrie 2019**. Donația e făcută spre pomenirea regretatului său frate, **Ing. Gabriel-Cristian Ionescu** din București și a regretatei sale mame, **Prof. Sofia Dobrescu**. Dumnezeu să odihnească sufletele celor răposați întru împărăția Sa, iar Doamnei Doctor să-i răsplătească așa cum știe El pentru fapta bună pe care a făcut-o, mai ales că nu este singura. De-a lungul anilor mâna lui Dumnezeu a lucrat printr-înșa și ne-a ajutat atunci când ne-a fost mai greu!

*†

Lucrări la biserică. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am reușit să turnăm și soclul de la suprafață pentru gardul bisericii de la Bârda. **Domnul Primar Ing. Ion Michescu** ne-a pus la dispoziție câțiva oameni de la

ajutoare sociale și o betonieră și într-o zi am efectuat lucrarea. **Domnii Rolea Ion și Luca Vasile** din Bârda au confecționat cofrajul și s-au îngrijit de toată partea tehnică, fiind specialiști în domeniu. Preotul a pus la dispoziție scândura necesară. Încă puțin și vom termina și această lucrare.

*

Lucrări la cimitir. De astă-primăvară am făcut apel în zadar și nu am găsit pe nimeni disponibil în Malovăț, fie cu bani, fie voluntar, să erbicideze în cimitirul satului. Am adus om din Colibași, pe care l-am plătit și a făcut această lucrare. Deși e cam târziu, o parte din iarbă fiind aproape uscată, sperăm să aibă rezultat lucrarea. Vedem asta cam în două săptămâni.

*

Publicatii. În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **Pelerinajele**, în „Națiunea”, București, 14 iun. 2019, ediție on-line(<http://www.ziarulnatiunea.ro/category/religiespiritualitate>); în „Omniscop”, Craiova, 15 iul. 2019, ediție on-line(<http://www.ziarulnatiunea.ro/category/religiespiritualitate>); „**Scrisoare pastorală**” – 400, în „Armonii culturale”, Adjud(VN), 8 iul. 2019, ediție on-line(<http://armoniiiculturale.ro>); în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare(MM), 8 iul. 2019, ediție și on-line(<https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com/category/biserica>); **Scrisoare Țăranului român(I)**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXIX(2019), nr. 7391(14 iul.), p. 5; în „Obiectiv mehedințean”, Tr. Severin, 21 iul. 2019, p. 10;

*

Simpozioane. ► În ziua de 30 iulie, Arhiepiscopia Râmnicului organizează un simpozion comemorativ, dedicat Părintelui Dumitru Bălașa. A fost invitat și preotul Dvs., ca unul care i-a editat patru cărți. S-a înscris cu comunicarea **Dimensiunea patriotică a operei Părintelui Dumitru Bălașa.**

► Academia Daco-Română organizează la Craiova în ziua de 21 septembrie un simpozion dedicat păcii. A fost invitat și preotul Dvs. S-a înscris cu comunicarea **Noțiunea de pace în proverbele românești.**

*

Excursii – pelerinaj. ■ La o dată încă nestabilită, vom efectua o excursie-pelerinaj pe următorul traseu: **Bârda - Tg. Jiu - Rm. Vâlcea - Mânăstirea Cozia - Mânăstirea Turnu - Valea Oltului – Sibiu (orașul) –Rășinari - Mânăstirea Păltiniș - încă una sau două mânăstiri – Petroșani - Mânăstirea Lainici - Tg. Jiu - Tr. Severin.** Costul este de **60 lei/pers.** Avem 12 înscriși.

■ **În ziua de 25 Iulie** organizăm o excursie – pelerinaj la Mânăstirea Sf. Ana de la Orșova, cu prilejul hramului. Vor sluji acolo mai mulți ierarhi. Parohia pune la dispoziție un autocar. Deci, **participarea este gratuită.** Am început înscrierile.

■ **În ziua de 29 August** organizăm o excursie – pelerina la Mânăstirea Schitul Topolnița, cu prilejul hramului. Vor sluji acolo mai mulți ierarhi. Parohia pune la dispoziție un autocar. Deci, **participarea este gratuită.** Am început înscrierile.

*

Zâmbete. ☺, – Adică, de ce un rege poate fi încoronat la opt ani, dar nu se poate căsători decât după ce a împlinit șaisprezece?” „ – Păi, nu-ți dai seama? Una e să conduci o țară, alta o femeie!”

*

Cununii. Însmormântări. În ziua de 13 iul. am oficiat Taina Sfintei Cununii pentru **Cucu Bogdan – Valentin** din Tr. Severin și **Domnișoara Surugiu Andreea-Nicoleta** din Malovăț, cât și pentru **Domnul Voican Nicușor-Marian** din Malovăț și **Domnișoara Garonfir Petronela-Daniela** din Cerneți. Dumnezeu să le ajute! În ziua de 8 iulie am oficiat slujba însmormântării pentru **Baltac Elena(Guța)**(86 ani) din Malovăț. Dumnezeu s-o ierte!

*

Program. În cursul lunii august avem următorul program de slujbe: **3 Aug.**(Malovăț-Bârda); **4 Aug.**(Bârda); **6 Aug.**(pomeniri dimineața la Bârda; slujbă la Malovăț); **10 Aug.** (Malovăț-Bârda); **11 Aug.**(Malovăț); **12 Aug.**(spovedit și grijit la Bârda, la biserică și în sat); **13 Aug.** (spovedit și grijit la Malovăț adulții, la biserică și în sat); **14 Aug.**(spovedit și grijit copiii în Malovăț); **15 Aug.**(slujbă la Bârda; pomeniri la Malovăț, la ora 12); **17 Aug.** (Malovăț-Bârda); **18 Aug.**(Bârda); **24 Aug.**(Malovăț-Bârda); **25 Aug.**(Malovăț); **29 Aug.**(pomeniri în Malovăț și Bârda; pelerinaj la Mânăstirea Topolnița); **31 Aug.**(Malovăț-Bârda). În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, la telefon: **0724. 99. 80. 86**, ori pe adresa de e-mail: stanciulescubarda@gmail.com.

Sănătate, pace și bucurii în casele și în sufletele Dumneavoastră!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda